

Milyen célokkal menetelünk büszkén és tudatlanul ?

Az Illuminati célkitűzései...

2022. március 1., kedd

Ajánlom a Facebookon

<https://avilagtitkai.com/articles/view/milyen-celokkal-menetelunk-buszken-es-tudatlanul-az-illuminati-celkituzesei?fbclid=IwAR0SPZRdntE3FIdsuBcclJfgEtmRMWnID9yqcbIKmfo9rqT0ptybLZs9bXA>

1776. május 1-jén a bajorországi Ingolstadt egyetemének fiatal tanára, Ádám Weishaupt, megalakította az Illuminátus Rendet, azaz a megvilágosodottak és beavatottak rendjét.

Nem volt véletlen, hogy a baloldali pártok és a szakszervezetek május 1-jét nevezték ki a “munka ünnepének”. A szovjet birodalom fennállása idején ez volt az egyik legnagyobb ünnep. A hivatalos történetírás még mindig vonakodik feltárni, milyen szoros a kapcsolat a kommunista világmozgalom és az Illuminátus Rend között. De a történelmi tények azért még tények maradnak, akkor is, ha a hivatalos történetírás nem szeret velük foglalkozni.

Adam Weishaupt a katolikus hitben nőtt fel. Ingolstadt jezsuita egyetemén már egész fiatalon az egyházi jog tanára lett. 1771-ben, 23 évesen, azonban váratlanul

lemondott tanári megbízatásáról, állítólag azért, hogy a következő öt éven át minden idejét egy szabadkőműves jellegű titkos társaság létrehozásának szentelje. Ezt a társaságot sokkal szigorúbb szabályok szerint akarta felállítani és vezetni, mint a már létező szabadkőműves páholyokat.

A tervbe vett titkos társaság célja “az új világrend” létrehozása volt. Ezt az új világrendet természetesen csak úgy lehet megvalósítani, ha a régi világrend lebontásra és megsemmisítésre kerül, azaz, ha eltávolítják az útból. Ezért az új titkos társaságnak támadnia kellett az akkor fennálló egyházi és világi hatalmat, a Vatikánt és a dinasztikus monarchiákat, hogy meggyöngülve eltávolíthatók legyenek.

Weishaupt kezdettől fogva arra törekedett, hogy a szabadkőművességet bekapcsolja az Illuminátus Rend tevékenységébe.

Weishaupt három osztályba sorolta a mozgalmában résztvevőket.

Az elsőbe tartoztak a novíciusok, a minerválok és az alacsonyabb fokozatú illuminusok.

A második osztályba tartoztak a szabadkőművesek, a szokásos és a skót rítusú lovagok.

A harmadik osztályba, a Misztériumok Osztályába, tartoztak a papok, a régensek, a mágus és a király. A király természetesen maga Ádám Weishaupt volt.

Weishaupt mindent elkövetett, hogy tekintélyes embereket nyerjen meg a maga számára. Már kezdettől fogva az Illuminátus Rend első fokozataként olyan erkölcsi tanításokat és szabályokat írt elő, amelyek a Rendhez csatlakozót minden ellenállásától megfosztották.

Hermann Ahlwardt írja “Mehr Licht – Der Orden Jesu” (Több fényt – a Jezsuita Rend) című munkájában, hogy amikor Weishaupt Frankfurtban megismerkedett báró von Knigge-vel, akkor a “nemes proletár” személyében eszméi lelkes terjesztőjére talált. Ezt követően egész Észak-Németországban, így Poroszországban és Szászországban is, számos nemes lépett be az Illuminátus Rendbe. Ennek lett az eredménye, hogy Weishaupt Rendjében hamarosan megtalálhatóak voltak a magasrangú katonatisztek, állami hivatalnokok, de a nagy gondolkodók, írók és művészek is.

A két tekintélyes szabadkőműves, Knigge és a darmstadti titkos tanácsos Bode, révén Weishauptnak is sikerült csatlakoznia a szabadkőművességhez.

Már 1777-ben, egy évvel az Illuminátus Rend megalakulását követően, tagja lett az egyik müncheni szabadkőműves páholynak. Weishaupt könyvében

megírja, hogy formálisan mindenkinek meg volt engedve, hogy az Illuminátus Rendből kiléphessen. Az ismertté vált tények azonban azt bizonyítják, hogy akik beléptek az Illuminátus Rendbe, halálbüntetés terhe mellett teljesíteni voltak kötelesek egész életükön át annak utasításait.

Még azokat a parancsokat is teljesíteniük kellett minden ellenvetés nélkül, amelyekhez bűncselekmény elkövetésére volt szükség. Aki megtagadta az engedelmességet, azt halálbüntetéssel sújtották. Már a Rend kezdő tagjainak, a novíciusoknak is félelmetes esküt kellett letenniük, amelyben feltétlen engedelmességet fogadtak, tudomásul véve, hogy ha azt megszegik, az egész Renddel kerülnek szembe.

A legszigorúbb titoktartási kötelezettség terhelte őket és hallgatniuk kellett mindenről, ami a Rendben belül történt. Egy rendtagot csak akkor avattak be a Rend végső céljaiba, ha előzetesen sikerült az Illuminátus Rend belső köreibe bekerülnie.

A végső célokat röviden így foglalhatjuk össze:

1. Minden meglévő kormány leváltása,
2. A magántulajdon eltörlése,
3. Az örökösödési jog megszüntetése,

4. A hazafiság elpusztítása,
5. Valamennyi vallás felszámolása,
6. A család felbomlasztása,
7. Egy új világrend létesítése.

Weishauptnak sikerült Németország protestáns fejedelmeinek az érdeklődését megszereznie. A protestáns fejedelmek nem azért csatlakoztak Weishaupt-hoz, mert részükre már a kezdő fokozatokban is több bölcsességet és titkot árultak el, mint a többieknek, hanem azért, mert a protestáns német fejedelmek hatékonyan gyöngíthették a katolikus egyházat, amely az illuminátusok egyik fő ellenfelének számított.

Ezek a fejedelmek csatlakoztak Weishaupt Rendjéhez, de magasabb fokozatot nem értek el, így rejtve maradtak előttük az Illuminátus Rend valódi szándékai és céljai. Ezeknek az előkelő személyiségeknek köszönhetően Weishauptnak sikerült a szabadkőművesség centrumaiba behatolnia.

1782. július 16-án a németországi Wilhelmsbad-ban került sor arra a kongresszusra, ahol megpecsételték a szövetséget a szabadkőművesség és az Illuminátus Rend között, vagyis az a két titkos társaság, amely ebben az időben a leghatalmasabb, legbefolyásosabb

és leggazdagabb embereket tömörítette, szövetséget kötött, hogy céljai érdekében együttesen cselekedjen.

Az Illuminátus Rendet szervezetileg a jezsuita rend mintájára építették fel. Mindenki ismerte a saját fokozatának megfelelő rendtársát és a személyes előjáróját. Minden előjáró köteles volt évente kétszer minden rendtagról jelentést készíteni. De valamennyi rendtag is kötelezve volt arra, hogy zárt borítékban jelentést készítsen a feletteseiről, ezen kívül minden rendtag köteles volt rendszeresen gyónni is.

II. Katalin orosz cárnő, aki – anélkül, hogy a Rend legféltebb titkait ismerte volna – a kor divatjának engedve maga is aktív illuminátus volt, gyakran panaszkodott az előbb felsorolt kényelmetlenségek miatt.

Az Illuminátus Rend tagjainak tehát meg kellett egymást figyelniük, kémkedni kellett egymásra, jelentéseket kellett írniuk, egymás felett gyámkodniuk kellett, azaz minden olyan természetellenes módszert alkalmazniuk kellett, amely ellenkezik az emberi szabadsággal és a nemes emberi törekvésekkel.

Ez a módszer azonban szükséges volt ahhoz, hogy valamennyi szál néhány kézben fusson össze, és így a szerteágazó szervezetet néhány ember irányíthassa. Jól tükrözi az illuminátusok dinasztiaellenes és egyházellenes beállítódását az a beavatási rituálé, amelyet a legmagasabb fokot elérő rendtagoknak írtak

elő.

A pályázót egy olyan terembe vezették, amelyben a trón előtt egy asztal állott a királyi hatalom szimbólumaival: a jogarral, a karddal és a koronával. A beavatottakat felszólították, hogy vegyék magukhoz ezeket a tárgyakat, egyidejűleg figyelmeztették őket, hogy ha ezt megteszik, akkor nem léphetnek be a Rendbe.

Ezt követően a pályázót egy másik, teljesen sötét terembe vezették. Itt fellebbentették a függönyt egy oltárról, amelyet fekete terítő fedett, és amelyen egy üres kereszt és egy vörös frígiai sapka volt, hasonlóan a Mithras misztérium esetében. Ezt a rituális sapkát átadták a pályázónak a következő szavakkal: “Hord ezt, mert többet jelent, mint a királyok koronája”.

Ez a rituálé nagyon hasonló a Mithras misztériumba történő beavatáshoz, ahol a pályázóknak egy kard és egy korona kerül átnyújtásra, és amit ezekkel a szavakkal kell visszautasítaniuk: “Mithras egyedül az én koronám”.

Weishaupt fokozatosan elhelyezte ügynökeit az akkori Európa döntési központjaiba, ahol azok kapcsolatba tudtak kerülni a bíborosokkal, a hercegekkel, a fejedelmekkel és a királyokkal. Ezek az illuminátus ügynökök hűségesen küldték a jelentéseiket mesterüknek, amelyeket Weishaupt kihasznált politikai céljai elérésére.

Az illuminátusok egyik dicséretes alapelve volt, pl., hogy férfiakat és nőket egyaránt beszerveztek és a nemek egyenjogúsága mellett szálltak síkra. Hirdették a vallásszabadságot is, amely természetesen szembeállította őket az egyházzal. Weishaupt úgy gondolta, ha a tömegeket megszabadítják az egyház puritanizmusának az igájától, akkor egy szexuálisan szabadabb életnek örvendhetnének. Egyes kutatók szélsőségesen anyagiasságúnak íróják le az Illuminátus Rendet.

Weishaupt szinte patológiusan gyűlölte a fennálló egyházakat, noha maga is bizonyos spirituális erők befolyása alatt állott. Olyan felszabadult emberiségben hitt, amely az egykori aranykor tökéletességében élhetne. Az egyházat korrump szervezetnek tekintette, amely Jézus Krisztus eredeti tanításait elveszítette, és csupán anyagiasság, nagyon is földi természetű okokból hatalmának megtartására törekszik.

Ezen túlmenően Weishaupt arról is meg volt győződve, hogy Jézus Krisztus titkos tanításait nem az egyházak, hanem a rózsakeresztesek és a szabadkőművesek őrizték meg. A katolikus Habsburg dinasztia elleni harcában Weishaupt elfogadta azt a jezsuita elvet, hogy a cél szentesíti az eszközt.

Az illuminátusoknak ez a törekvése végül is oda vezetett, hogy a bajor rendőrség 1785-ben valamennyi titkos társaságot betiltott, köztük az Illuminátus Rendet is. A hivatalos történetírás ezt a dátumot jelöli meg az

Illuminátus Rend megszűnésének az időpontjaként. A Rend azonban nem szűnt meg, csupán alámerült és titokban folytatta tovább tevékenységét.

A világ titkai ...

